

“Стакан на самом деле и является символом объединения. Из него и колхозники пили, и рабочие, и прослойка. Для народа важнее именно второе произведение Веры Мухины - как символ единения всех и вся.”

Алексей Меринов
художник-карикатурист

Lai arī graņonka ir bijusi zināma jau kopš cariskās Krievijas laikiem, kad krūzes tika veidotas arī no mazām koka līstītēm, kas savienojumu vietās veidoja kantainas malas (no šejienes arī nosaukums), tomēr par vienu no atpazīstamākajiem PSRS simboliem to padarīja Vera Muhina, kura ir dzimusi Rīgā un vēlāk pārcēlusies uz Maskavu. Viņa ir arī labi zināmās monumentālās skulptūras *Strādnieks un kolhozniece* autore, kas viņas karjerā tiek uzskatīts par nozīmīgāko veikumu, tomēr daudzi tāpat kā Aleksejs Merinovs uzskata, ka tieši kantainais stikla veidojums ir viņas galvenais veikums, jo kļuva kā visu sociālo slāņu vienotības simbols. Ir arī dažādas versijas par to, kas viņai ir palīdzējis graņonkas izveidē - piemēram, *Melnā kvadrāta* autors Kazimirs Maļevičs, kura simpātijas pret konstruktivismu dažos radija ideju par viņu kā līdzautoru, tomēr dokumentālu faktu, kas to apliecinātu, nav. Cita versija ir, ka ideju par glāzi viņai pateicis vīrs, kurš parasti pēc darba esot mīlējis iegriesties kādā bārā, kas viņam noteikti sniedza iespēju iepazīties ar piederumu “arsenālu” un to lietošanas ērtumu. Tomēr tas viss ir mazsvarīgi, galvenā nozīme ir pašas graņonkas eksistencē. Man ēdnīca priekšmetiskā ziņā visvairāk asociējas ar graņonku un tās dažādajiem saturiem - tēja, kompots, kefīrs utt. Zinu, ka pieaugušajiem cilvēkiem saturs bija portvīns, arī šampanietis, kā arī dažreiz kaut kas pavisam stiprs ūdens izskatā.

Šis stāsts arī izskaidro, kāpēc logotips ir šāds. Andrejsala ir postpadomiskā atdzimšana jaunā veidolā, kas nozīmē arī to, ka pagājušajiem kultūrsimboliem var piešķirt jaunu vērtību/nozīmi. Šajā gadījumā graņonka tiek izmantota kā ietvara metafora saturam - telpa kā vieta dažādām mākslas/kultūru izpausmēm = dažādiem saturiem, kā dažādo vienojošais. Tāpēc arī izvēle graņonku attēlot vairāk abstrakti nevis reāli.

Nosaukuma burtos arī kā neliela atsauce ir izmantotas padomju laika tipogrāfijas tendences. Burts “N” ir spoguļskatā, kas piešķir vairāk individuālā (un arī tas, ka “И” ir krievu “i”, bet tas netraucē izlasīt vārdu pareizi). Garumzīmes galvenokārt nav tāpēc, ka traucē kompozīcijai, veidojot “izaugumus”, tomēr arī tas netraucē nolasīt vārdu “ēdnīca”.

...Tomēr tas viss ir mazsvarīgi, galvenā nozīme ir pašas *Ēdnīcas* eksistencē